

Den tomma ramen

Boris Salo har skrivit en ny bok med titeln "Den tomma ramen", en självårdsroman beskriver han den som. Den är alltså fiktiv men har en historisk bakgrund:

Larsmo kyrka byggdes år 1787. Men det tog hela 60 år innan kyrkan fick sin altartavla – man hade helt enkelt inte råd att betala för en sådan. Ramen fanns med redan från början men ingen altartavla.

Romanen börjar en helt vanlig dag våren 1849, en dag med ett förfärligt oväder som hållit på i en vecka redan. Det blixtrar, dundrar och regnet vräker ner. Och just idag skall altartavlan komma, ända från länsstaden Wasa, transporterad med häst och vagn.

Utanför kyrkan finns en grupp människor samlade i väntan. Bland dem finns Jacob, en 15-årig pojke, som småningom blir en slags huvudperson i boken. En Jacob som funderar mycket och har många frågor.

Det är många personer som är engagerade i tavlans ankomst och när den senare på dagen placeras på sin plats. Det är bl.a. Jacob och många av hans vänner, kaplanen Anders Magnus Jung, Jöns som är något av Dummerjöns, prästfrun Margareta, väktaren Lassander, moderförsamlingens kyrkoherde Johan Höckert och konstnären själv Johan Gustav Hedman.

Altartavlan är en kopia av Leonardo da Vincis nattvardstavla.

Alltefter dagen framskrider blir allt flera engagerade i tavlan. Diskussionerna kring den och det kristna livet blir allt livligare och djupare. Samtalet rör sig om det som ligger folket nära – sorg, lidande och död.

Jacob upptäcker några personer han inte sett tidigare – Mjölmar-Albert och en ung kvinna som det talas mycket om. Hon har dränkt sitt nyfödda barn.

De två personerna berör mig som läsare mycket. Det är ett under som sker med dem under dagens lopp och vad den unga kvinnan beträffar Mor-Lisas förtjänst.

När tavlan är på plats avslutar menigheten dagen på ett värdigt sett. När Jacob går ut ur kyrkan slår varm, ren och frisk luft emot honom.

Salo kallar sin bok för en självårdsroman. Det är den också i allra högsta grad. Frågorna är djupa och allvarliga och de får ett likadant svar. Men att så mycket kunde ske på en enda dag har jag svårt att acceptera likaså att Jacob och Larsmoborna var så fromma som de verkar vara. Det är väl mycket tillrättalagt för att passa in i bokens ändamål.

Men boken ger en intressant inblick i delvis svåra teologiska spörsmål. Intressant är också faktadelen i slutet av boken.

